

ärastõitwa, et omastega kokusada, kes nii kui tema olid põgenenud waenlaste eest. Mina wastasin temale, et meie waesed inimesed oleme, kel muud ei ole kui weifest kitselauta, ja et meie ei wõi teda mite wastu wõtta, külap teised head külainimesed, kel laiemat ruumi on, temale õomaja ei feela. Esiteks ei tahtnud noormees minu kõnest lagu pidada, arwas, et ma muidu nenda rääkisin, et sest tülist lahti saada, ütles ennast jõuuka rahwa lapse olewa, kel raha küllalt meie waewa maksta, aga meil ei olnud tõeste mite ruumi olemas, ja pidin teda, tahtku wõi tahtmata, ika ärastaatma. Kui meie mõlemad weel teine teisega kõnelime, nägin mina Pastjanit oma talliaknast, mis meie poole käis, nagu kass põlewa silmadega meie peale wahtima. Kui ta tähele pani, et mina teda olin näinud, kadus järsku aknast ära, aga nii pea kui ratsamees hakkas kurwa meelega meist ärastõitma ja möldri maja juure jõudis, tuli mölder uksest wälja, kutsus ligi, rääkis mehega silmapilk ja saatis siis meest hobusega oma talli.

Kui ma seda nägin, tõusis mu südames, ei tea ma ifegi mispärast, nagu kahatsemine, et ma noort Rootsimest ei olnud oma äia juure juhatanud, kes otse meie wastas elas, ja kel enam ruumi oli kui meil. Ta oli üks noor, priste inimene, peenikesed riided olid tal seljas, ja kui ma meele tuletasin, et wahest temal kaugel Rootsimaal üks armastaja ema on, kes poja pärast suures mures ja iga päew wist Jumalat silmaweeaga palub, et oma armast last selle sõhädas wõtaks hoida ja teda ika häid inimest lasteks leida, kes tema eest mured kannawad, siis tuli õiete hale meel peale, et ma teda nii ilma aitamata ja juhatamata olin minema saatnud. Pealegi tuli mu meele apostli manitsus: „Püüdke heal meelel wõõraid wastu wõtta!“ aga nüüd oli kahatsemine ju liig hiljaks jäänud, mis tehtud, se oli tehtud.

Dõse oli kära ja larwi uulitsa peal, — ajuti kuuldi püssipaukumist, mõned Rootsimehed sõitsiwad tubatnelja läbi küla, waenlaste ratsamehed nende kannul, küla uulitsal kadusiwad taga aetud Rootsilased oma püüd-